

НАША ЦЕРКВА - КИЇВСЬКИЙ ПАТРІАРХАТ

РЕЛІГІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ ЧАСОПИСУ «БОРИСТЕН»

ВИДАННЯ БЛАГОСЛОВИВ ПРЕДСТОЯТЕЛЬ УПЦ КП ФІЛАРЕТ №6 (166) 2017 рік

Богослужіння в День Святої Тройці

4 червня 2017 року Православна Церква відзначає велике дванадцяте свято - День Святої Тройці, П'ятидесятницю. Напередодні, 3 червня у суботу ввечері, Святейший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет відслужив Всенічне бдіння у Свято-Володимирському кафедральному соборі. В самий день свята Предстоятель Київського Патріархату звершив Божественну літургію. Його Святості співслужили настоятель храму протоієрей Борис Табачек та духовенство кафедрального собору. Після читання Євангелія Святейший Владика виголосив проповідь: "В ім'я Отця і Сина, і Святого Духа. Дорогі браття і сестри! Сьогодні Православна Церква святкує день Святої Тройці, тобто сповідує свою віру, що Бог Єдиний, а прославляється в трьох Особах: Отець, Син і Святий Дух. Яке значення має сповідувати цю віру в Святу Тройцю? Багато людей нашого часу кажуть, що немає ніякої різниці сповідувати одного Бога чи Єдиного Бога в Тройці прославляемого. Кажуть, що різниці немає, бо всі вірять в Бога. А в дійсності, для чого нам треба вірити

в Бога? Для того, щоб жити вічно і не просто жити вічно, вічне життя різне: є блаженне і страждальне. Так ось віра просто в Бога не приводить до блаженного вічного життя. Чому не приводить? А тому, що людина грішна, ніхто не може заперечити, що ми грішні, і в блаженне життя, де немає гріха ввійти не може. А хто може ввійти в це вічне, блаженне життя? Хто може? Той, хто просто вірить в Бога? Ні. Юдеї вірили в Бога, а Сина Божого розіп'яли, то можуть ці люди ввійти в Царство Небесне, якщо вони розіп'яли Бога, а вони вірили в Бога. Значить сама віра в існування Бога не приводить до вічного, блаженного життя. А яка віра приводить? Віра приводить та, яка сповідує Спасителя, тобто Сина Божого, Який визволив людей від гріха і від смерті. Ця віра приводить до вічного, блаженного життя. А чому вона приводить до вічного, блаженного життя? Яка різниця між тією вірою в існування Бога і вірою в існування Отця, Сина і Святого Духа? Різниця та, що ми не просто віруємо в Отця, Сина і Святого Духа, а віримо, що Син Божий став людиною, Бог став людиною, а вони не вірять, що Він став людиною. А для чого став людиною? Став людиною для того, щоб перемогти в нашій людській природі гріх і смерть. Переміг Він гріх і смерть? Де є доказ, що Син Божий переміг гріх і смерть в людській природі? Є доказ такий? Є. Який? Воскресіння Ісуса Христа із мертвих. Може людина сама себе воскресити, подолати смерть? Не може. А Ісус Христос подолав смерть, бо Воскрес. І це воскресіння Ісуса Христа є доказом того, що все, що Він говорив є істина. Одного разу Він своїм ученикам сказав: "Я є істина". Так повинні ми вірити воскреслому Ісусу Христу, що Він говорить правду? Якщо хто не вірить, той безумний, тому що на біле говорить, що воно чорне" - сказав Патріарх Філарет. Також Святейший Владика розкрив те, як апостоли змінилися після зішестя на них Святого Духа й закликав Святкуючи день Святої Тройці утверджуватися в істинній вірі та йти тією дорогою, якою закликав йти Господь наш Ісус Христос. Після завершення Божественної літургії Святейший Патріарх Філарет, у співслужінні духовенства, очолив Вечірню з читанням колінопреклонних молитов.

«Адреси доброти».

ВАСИЛЬ КАРПЕНКО ДОПОМІГ СИРОТАМ СІЧЕСЛАВА

Вже не один рік редакція нашого щомісячника „Бористен” та його релігійного додатку „Наша Церква – Київський Патріархат” стала таким собі містечком благодійної допомоги з боку української діаспори США та Канади Дніпропетровському обласному дитячому будинку для дітей з вродженими та придбаними фізичними вадами. За цей час зроблено вже чимало для добра обділених долею дітей. Нещодавно редакція нашого бюлетеня доручила фрукти та овочі, котрі придбано за кошти Василя Карпенко з США. Разом зі своєю дружиною пані Ольгою цей добродій роками допомагає знедоленим в Україні. Своім добродійним вчинком - ми певні родина Карпенко заохотить й інших щирих людей для допомоги нещасним сиротам.

Влас. Інформ

Василь Карпенко в центрі разом з дружиною Ольгою та тещою пані Марією Сульківською у своїй хаті в США.

ДОПОМОГА БІЙЦЯМ АТО ТА СИРОТАМ ГЕРОЇВ ВІД ПАНІ ТЕТЯНИ ЯСІНСЬКОЇ З США

Наші земляки в усьому світі не можуть залишатися осторонь історичних подій, які відбуваються в Україні. В умовах неоголошеної війни, яка ведеться на сході країни, вони відчувають громадянський обов'язок - допомогти та підтримати бійців Збройних сил України, всіх військових формувань, що захищають нашу Батьківщину та нашу свободу. А ще наші герої мають родини і найбільш болюче, що з'явилися й сироти через агресію московських нелюдів. Саме бійцям АТО та сиротам наших героїв вирішила допомогти пані Тетяна Ясінська з США. Її шляхетний вчинок редакції допомогли втілити волонтери Дніпра. Адже сьогодні допомоги потребує кожна окрема людина, котра відома цим небайдужим людям. Деякі люди навіть не усвідомлюють, що насправді відбувається в нашій країні. Для багатьох ця війна – просто далекий відгук, що не зачіпає звичного перебігу подій їхнього життя. Але свідомі патріоти добре розуміють, що реально війна не просто тут, на землі України, вона триває, і вона справжня! Вони не розуміють, що якби не ви, то бої точилися б уже в наших містах, на наших вулицях, в наших домівках! І ми дуже вдячні усім, хто здалеку, з Вільного світу допомагає боронити Україну. Низький їм уклін за це! І як твердив геніальний син та патріот нашої матері – України Тарас Шевченко:

Влас. Інформ

Не поляже, а розкаже,
Що діялось в світі,
Чия правда, чия кривда
І чий ми діти.
Наша дума, наша пісня
Не вмре, не загине...
От де, люди, наша слава,
Слава Україні!

Смійся, лютий враже!
Та не дуже, бо все гине, –
Слава не поляже;

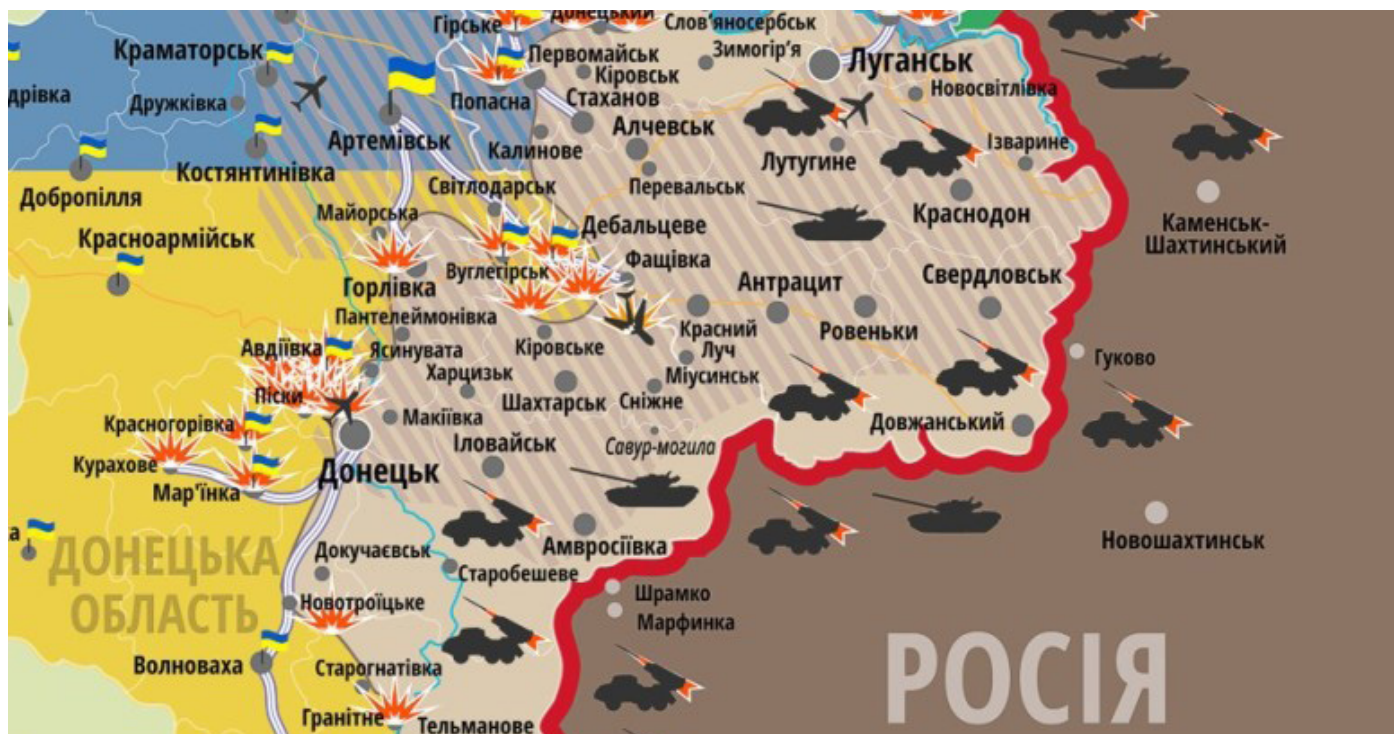
“Думка”

ПАТРІАРХ ФІЛАРЕТ ЗАЗНАЧИВ, ЧИМ ЗАКІНЧИТЬСЯ АГРЕСІЯ РОСІЇ

«Господь посилає грішникам страждання, аби вони через покаєння у власних гріхах навернулися до Бога», – підкреслив патріарх Філарет. Святий отець з нагоди свята Святої Трійці прибув до Луцька 4 червня. В понеділок, 5 червня, він взяв участь у звершенні божественної літургії у Свято-Троїцькому кафедральному соборі. На святі службі до храму, аби отримати благословення від патріарха Філарета, прибули сотні вірян. На закінчення служінь духівник звернувся до усіх присутніх. Він, зокрема, зауважив важливість навернення людей до Бога, аби вони приходили до церков і каюлися у здійсненні гріхів. Лише в такому разі, на переконання патріарха, Святий Дух зможе подарувати людині прощення й вічну благодать. Особливий акцент Філарет зробив на нашому сьогодні: «Іде війна. Страждають люди. Чому вони страждають? Чому український народ страждає? А тому що багато грішив. Гріхів багато, от хоча б та злополучна корупція... Тому Господь посилає страждання, щоб люди усвідомили свої гріхи, покаюлися. І тоді Господь пошле нам мир і спокій». Відповів духівник і на запитання, чому досі не вдалося перемогти агресора. «Господь не допомагає агресору, бо це означало б, що Бог допомагає злу. Але Бог не може допомагати злу, там Бога нема. Бог – там, де добро та правда. А де правда? Ми напали на Росію чи Росія на нас? Всьому світу видно, що Росія – агресор.

А з агресором Бога немає», – зазначив отець. Та додав: «Ми віримо й переконані, що все закінчиться перемогою добра, перемогою правди, а не зла й неправди. А оскільки з нами правда, з нами добро – то перемога наша. Але коли? Тоді, коли ми навернемося до Бога, коли покаємося у своїх гріхах, коли подолаємо корупцію, неправду, несправедливе ставлення людей одне до другого».

«Наші інтерв'ю»

«Про причини конфлікту між МПвУ і УПЦ КП, законопроекти на церковну тематику та долю парафій в окупації»

Архієпископ Чернігівській і Ніжинській, секретар Священного Синоду Української Православної Церкви Київського Патріархату Євстратій (Зоря) розповів про ставлення до "церковних законопроектів" та до УПЦ МП. Також про позицію щодо мови богослужіння та положення релігійних громад Київського Патріархату на окупованих територіях Криму і Донбасу та в РФ

- *На порядку денному Верховної Ради з'явилися два законопроекти, що безпосередньо стосуються церковного життя: проект закону №4511 про особливий статус релігійних організацій, керівні центри яких знаходяться в державі, яка визнана Верховною Радою України державою-агресором, та проект закону №4128 про внесення змін до закону України "Про свободу совісті та релігійні організації" (щодо зміни релігійними громадами підлеглості). Чи оцінюєте їх як корисні?*

- Я б хотів зазначити, що не зовсім правильно ув'язувати їх один з одним, хоча вони мають певну спільну тематику і очевидно зачіпають інтереси МП (Українська Православна Церква Московського Патріархату) в Україні. Утім, це різні законопроекти, і їх слід розглядати окремо. Я думаю, що законопроект щодо регулювання способу волевиявлення громад стосовно своєї юрисдикційної підлеглості є більше підготовленим до розгляду в парламенті, тому що він проходив різні процедури, консультації та редакцію комітету, яка, власне, подається на розгляд до парламенту. Він є ближчим до того, що було б корисним для ситуації. Бо в чому проблема? Корінь у тому, що об'єктивно є - і це фіксують різні опитування, і українські, і за кордоном - зміна ставлення громадян до Церков МП (Московський Патріархат) і КП (Київський Патріархат). До цих опитувань ми не маємо жодного відношення, ми просто спираємось на те, що оприлюднюється в ЗМІ, власне, ми ніколи не замовляли жодних опитувань. Але ті, що ми бачимо, вказують, що протягом останніх трьох років спостерігається неспинний процес відходу прибічників від Московського Патріархату і збільшення кількості прибічників Київського Патріархату. І наразі Київський Патріархат десь у 2-2,5 рази має більше прихильників, ніж церква Московського Патріархату. Так от останні дані, які були оприлюднені американською організацією Pew Research (це дослідження, яке вони робили в 2015-2016 роках про

Центральну і Східну Європу), показують, що провідним першоієрархом для православних Московського патріарха вважають 17% православних в Україні, а національного Українського патріарха вважають провідним 46% опитаних. І от такі дані з соціології, які дає Центр Разумкова, "Демократичні ініціативи" та інші трохи відрізняються між собою, утім змальовують загальну картину - Київській Патріархат має від 40 до 50%, Московський Патріархат - 20% і менше прибічників.

- *Але є й інша статистика...*

- Водночас, коли йдеться про зареєстровані релігійні громади, картина інша. Релігійна громада - це заява 10 осіб до державного органу, відповідним чином зареєстрована, а за цим чи є парафія, чи немає, чи це кафедральний собор у Києві, чи це парафія в селі, тут ми побачити не можемо. Але, за статистикою Московського Патріархату, таких громад зареєстровано понад 10 тис., у Київському Патріархаті понад 5 тис. І тут ми бачимо, що прихильників у Київського Патріархату вдвічі більше, а парафій, зареєстрованих у МП, вдвічі більше, ніж у КП. Така ситуація є причиною того, що люди, де є можливість вибрати, до якого храму ходити, "голосують ногами". Вони можуть піти до храму Московського Патріархату, а можуть до Київського Патріархату. А конфлікти виникають там, де йдеться про невеликі села, де один храм і де часто дуже далеко добиратися до іншого храму, що в селі чи в райцентрі. І коли люди в громаді МП доходять до спільної думки, що їх переважна більшість і через позицію МП вони не хочуть до нього належати, то вони влаштовують збори громади, і вирішується питання. Що людей обурює? Що МП вважає, що ніби насході "громадянська війна", що там є якась міфічна "повстанська армія", в якій також є віряни МП, яких вони не можуть засуджувати, обурюються

через позицію митрополита Онуфрія, який сидів у Верховній Раді, коли вшановували героїв України, через те, що священники МП відмовлялися відспівувати загиблих на сході українських воїнів, оскільки вони начебто “вбивали братів”, тощо. Так от МП робить усе для того, щоб було так: якщо хтось хоче вийти від них – будь-ласка, йдіть, але в індивідуальному порядку. А храм, майно мають залишитись за Московським Патріархатом. Тому громади, які хочуть вийти, спираються на статтю 8 закону про свободу совісті, де прописано, що кожна релігійна громада може вільно вибирати підпорядкування діючим в Україні та за кордоном релігійним центрам. Але, яким чином це право здійснюється, закон не пояснює. Отже, є три варіанти. Перший, коли право змінити юрисдикцію прописане в статуті. Але в типових статутах МП не тільки це право не прописане, а прописане так, що, навіть якщо залишаться лише мертві душі, навіть якщо живих не буде, то щоб громада залишалася в МП, щоб вона не могла вийти з їхньої юрисдикції. Другий шлях, коли дві конфесії, в нашому випадку МП і КП, шляхом перегорів приходять до спільного бачення. За часів колишнього президента Віктора Януковича були такі громади, які виривали з наших лав КП, і вони переходили до МП і там тоді раділи, говорили, що “розкольники покаються, повернулись в істинну православну віру”. Тобто процес може бути як в одну, так і в іншу сторону. А, отже, було б цілком логічно, якби дві Церкви домовились про певний алгоритм. Зокрема, якщо в законі написано, що громада може визначитись, то згідно з цим алгоритмом, наприклад, які прописано в законопроекті, якщо більше 50% громади проголосують чи 60%, чи 70%, чи дві третини, чи три четверті - це предмет домовленостей, утім, якщо більшість хоче вийти, то тоді та сторона, яка навіть незадоволена, це сприймає як волю своїх парафіян. А тій меншості, що залишиться, гарантуються права, наприклад, якщо храм є предметом суперечки, надається можливість почергового богослужіння або надається місцевою владою якесь інше приміщення, де вони могли б звершувати молитви. Ми неодноразово протягом цих трьох років пропонували МП виробити такий взаємоприйнятний механізм дій. Якщо, наприклад, ми бачимо в процесі такої процедури, що хоче меншість вийти, будь-ласка, нехай меншість створює нову громаду, а більшість залишається без змін, як воно є. МП категорично відмовляється, вони не хочуть навіть і чути про переговори.

- Наскільки я розумію, перші два варіанти є неможливими?

- Тому в цьому випадку ми бачимо третій, можливо, єдиний в цій ситуації варіант, щоб сама держава, яка в законі визначила, що

громада може підпорядкуватися релігійним центрам і змінювати центр підпорядкування, роз'яснила, яким чином відповідно до цієї норми відбувається зміна підпорядкування. І ми вважаємо, що цей законопроект має бути ухвалено. Той варіант законопроекту, за який проголосував комітет Верховної ради, був підготовлений після консультацій, у тому числі, і з нами, і з іншими конфесіями; ми висловлювали зауваження, вказували на недоречності. Я був особисто на комітеті, коли законопроект ставили на голосування.

- Чим відрізняється варіант законопроекту комітету від поданого депутатами початкового варіанту?

- У комітетському варіанті є важливі уточнення формулювань, які в депутатському початковому варіанті були дещо розмитими. У ньому уточнюється, хто є членом громади, які є збори, що це обов'язково загальні збори, що в них мусять брати участь статутні органи релігійної громади.

- Що, на вашу думку, треба допрацювати в законопроекті (проект закону №4511 про особливий статус релігійних організацій, керівні центри яких знаходяться в державі, яка визнана Верховною Радою України державою-агресором), аби й він був готовий до розгляду в парламенті?

- Думаю, що саме він мусять бути краще доопрацьований. Тим більше що на цю тематику є ще один законопроект, який вже подано народними депутатами, але ще не пройшов розгляд у комітеті. У ньому йдеться про необхідність для релігійної організації, яка має центр у країні-агресорі, у своїй повній юридичній назві відображати назву власного керівного релігійного центру. Щоб люди знали, що організація, до якої вони приходять, яку вони відвідують, має центр у країні, яка вчинила агресію, тобто в Російській Федерації. Було б краще, якби ці два законопроекти були об'єднані, недоречності були усунуті, і, таким чином, в залу було винесено єдине погоджене рішення. Проте все ж це питання має бути вирішене. Бо ми бачимо, як протягом цих трьох років і попереднього періоду структури МП використовуються Росією для впливу на Україну – на суспільство, на політику. І не реагувати на це держава не має права. Так само, як використовуються й інші інструменти – це і питання російської мови, і економічних зв'язків, і багато інших питань, як ЗМІ, соцмережі. Все це РФ використовує в гібридній війні.

Я б сказав, що це питання не менш важливе, ніж АТО. Ми ж бачили, і є документальні свідчення, як структури МП і на Донбасі, і в Криму використовувалися для підготовки спецоперації Кремля з підкорення України, так званої “російської весни”. З іншого боку, якщо є правдою те, що вони кажуть, що їхній (УПЦ МП) керівний

центр не в Москві, а в Києві, то тоді чому їм хвилюватися? Тоді цей законопроект їх не стосується. Там же не написано, що йдеться саме про УПЦ МП.

- *Тоді як за допомогою механізмів цього законопроекту можна знизити вплив РФ через УПЦ МП, про який ви говорите? Адже в документі не міститься прямої заборони цієї церкви.*

- Скажімо так, якщо навіть буде механізм погодження керівників реалізованим (у законопроекті передбачена вимога погоджувати кандидатури центрального і регіонального керівництва релігійних організацій з Міністерством культури), хоча я не впевнений, що в остаточному варіанті законопроекту буде без змін, то в цьому разі йдеться не стільки про погодження, скільки про те, що держава призначенні тих чи інших високопоставлених ієрархів має право відводу певних кандидатур. Йдеться не про те, що держава буде вказувати, кого обрати на ту чи іншу церковну посаду, а про те, що держава мусить мати право, якщо в неї є інформація про прокремлівську, проросійську діяльність певного ієрарха, давати відвід цій кандидатурі і вимагати, щоб на цю посаду обрали іншого ієрарха, щодо якого таких зауважень нема. Щоб це давало? А давало б те, що в структурі УПЦ МП більше б поважали українську державність як таку і перестали очікувати приходу "визволителів". Якщо подивитись на події під Радою, окрім того ходи "Безсмертного полку", які МП підтримав у різних містах України, також Хресний хід, ними організований минулого року, і те, що там постійно фігурують депутати Новінський, Вілкул, то все це є ніщо інше, як "накачка електорату" "Опозиційного блоку" перед очікуваними ними рано чи пізно виборами. До підтвердження цього - історія з карною справою, яка розглядається ГПУ, щодо втручання Януковича та його оточення в діяльність МП, фігурантом якої є Вадим Новінський, який добивався усунення від посади хворого митрополита МП Володимира, котрий відмовився агітувати за Януковича, навчений досвідом 2003-2004 років, коли така діяльність завдала серйозного іміджевого удару церкві. Утім, вважалось, що агітація за Януковича через МП має додати до його рейтингу на вибори 2015 р. мінімум 15% голосів. Тож бачимо, як Церква МП і "Опозиційний блок" перетворюються на сіамських близнюків.

- *А яким чином, на вашу думку, контролю за такою деструктивною діяльністю УПЦ МП сприятиме прописана в законопроекті вимога реєструвати устав? Я впевнена, в жодному їхньому*

уставі і тепер немає жодного слова ні про Януковича, ні про "Опозиційний блок".

- А там йдеться про визнання територіальної цілісності, недоторканість кордонів, певні зобов'язання, які б обмежували те антидержавне поведіння, що дозволяє собі тепер митрополит Онуфрій.

- *А, наприклад, законопроект ухвалено, він набув чинності, й доведено, що під його норми підпадає УПЦ МП, але вони відмовляються реєструвати статут. У такому разі вони опиняться поза законом?*

- На відміну від російського, підкреслюю, законодавства в Україні релігійна громада може збиратися і молитися навіть без реєстрації, не повідомляючи про це державу. Утім, якщо вони хочуть мати правову юридичну особу, яка надається державою, то повинні відповідно визнавати цю державу. І це право держави вимагати від своїх громадян бути до неї лояльними.

- *УПЦ МП каже, що над патріархом Філаретом (голова УПЦ КП) в 90-х роках був церковний суд? Чи це так?*

- Такої процедури не було. Було те, що можна назвати судилищем. У Москві в 1992 році були два Архієрейські собори. Перший відбувся в кінці березня, на цьому соборі митрополит Філарет був присутній. І на ньому, замість того щоб розглядати прохання про автокефалію, особисто на митрополита почали зводити наклепи, вимагати його відставки. Тобто не було судової процедури як такої. Якщо б у них були свої до митрополита Філарета зауваження, тоді вони мали б розпочати судову процедуру. Але замість того вони вимагали його відставки, що також суперечить канонам. Коли він виступив і відповів на ті закиди, які в його сторону робилися, то в результаті в документах собору було зафіксовано, ухвалено постанову про те, щоб прийняти до відома усну заяву (не клятву, як пізніше стали твердити в МП) митрополита Філарета, що він "заради миру церковного" подасть у відставку. Подякувати йому за довголітнє служіння на Київській кафедрі і благословити продовжувати служіння на будь-якій іншій українській кафедрі, крім Київської. Про що це свідчить? Це свідчить про те, що жодних звинувачень, які б мали наслідком позбавлення сану, навіть відсторонення з посади, у них насправді не було. Тобто нічого довести вони не могли. Бо інакше, якщо вони вважають, що людина достойна осудження і вигнання з Церкви, чому ж вони їй дякують і цілим собором благословляють надалі служити в Церкві, тільки не на Київській кафедрі? Отже, митрополит Філарет не підкорився їхнім незаконним вимогам. Чому незаконним? Тому що посада предстоятеля УПЦ,

якувінобіймавіна якубувобраний Архієрейським собором (і це обрання було підтверджено Московським Патріархом спеціальною грамотою, що було також підтверджено Помісним собором УПЦ), - це обрання довічне. Відповідно до канонів не може архієрей усуватися від своєї посади через вимогу про відставку. Якщо він недостойний служити, то повинен відсторонюватися через судову процедуру. А якщо він достойний служити, то мусить служити й далі. Оскільки Філарет на незаконні вимоги не підкорився, тоді вони в Московському Патріархаті зібрали інший собор вже в червні 1992 року, на якому митрополит Філарет не був присутній і куди його не покликали, і на цьому соборі вони вже спочатку знали, яке буде рішення, і там вони його заочно засудили до позбавлення сану. Це і було судилище.

- Тобто, якщо говорити відверто, це був опір Москви самостійності Української церкви?

- Абсолютно. Їхня думка була такою, що державність України є штучна і відповідно прагнення до автокефалії Української церкви є штучне, і все залежить від одної особи – митрополита Філарета. І тому усунути його – і саме питання незалежності Української церкви відпаде як пусте. Розуміючи, що вони не можуть зробити це в законний спосіб, вони влаштували нелегітимний переворот у церковному керівництві. По суті, те, з чим Україна зіткнулася три роки тому в Криму і на сході, таким самим чином у Харкові в 1992 році в травні за кураторством російських спецслужб було проведено Харківський псевдособор. І, власне, він поклав початок розділенню УПЦ.

Таким чином, їм тоді вдалося і вдається тепер кількість людей вводити в оману. Та дякувати Богу, стає все більше людей, які розуміють, яка Церква є справді українською, а яка себе такою називає. УПЦ – це не є Українська церква, це є РПЦ (або Московський Патріархат) в Україні.

- УПЦ МП каже, що з патріархом Кирилом зберігає духовний зв'язок...

- Це відверта брехня. Це так само, як Путін каже, що на Донбасі немає російських військ. Вони зберігають не тільки молитовний зв'язок. Духовний вони мають з Румунським патріархом, Грузинським. А Московському патріарху вони підкоряються, як частина Церкви. Це записано в статуті УПЦ і РПЦ. УПЦ – це філія РПЦ. І як така УПЦ підкоряється рішенням російських соборів архієрейських і помісних, як така делегує своїх представників на ці собори. Митрополита Онуфрія і ще одного архієрея запрошують до роботи в Синоді РПЦ. Ви можете уявити, от що таке Синод? Це як Кабмін у державі. От ви можете уявити, щоб від України зараз були діячі в ранзі міністрів, яких би делегували до Кабміну

РФ?

- Створення української помісної церкви і те, що в УПЦ МП відмовляються від ідеї, що Україна повинна мати свого патріарха, тобто вистачить лише предстоятеля...

- Це є, по суті, відмова визнавати суб'єктність українського народу і України. Це фактично визнання, що ні українського народу як окремого народу, ні української держави як незалежної держави не існує. За церковною історичною традицією, відповідно до канонічних правил, наявність незалежної держави, утвореної незалежним народом, значна більшість якого сповідує православ'я, – це є підстава для існування окремої помісної адміністративно-незалежної від інших церков Православної церкви.

- І з патріархом на чолі?

- Відповідно. Якщо це маленька Церква, то вона очолюється митрополитом чи архієпископом. Наприклад, Церква в Польщі православна очолюється митрополитом. Але якщо це велика Церква, то патріархом, як, наприклад, у Грузії, Румунії, Болгарії, Сербії. Там є свої патріархи. І тому, власне, оскільки в Росії досі не визнають, що Україна – окрема суверенна держава, то не визнають і права на незалежність Церкви. Щодо грузин навіть за часів СРСР визнавалось, що грузини – це окрема нація, що відрізняється від росіян. І навіть за часів СРСР у Грузії була окрема помісна церква на чолі з патріархом.

- Зрештою, в Україні є УПЦ КП, яку очолює патріарх Філарет. Чи вона може бути визнаною Єдиною помісною?

- Так, помісна церква в Україні наразі є. Але йдеться про те, щоб не було двох церков, а так, як це є в інших державах. Щоб як у Румунії, наприклад, де є Румунський Патріархат, єдиний, як у Грузії – Грузинський Патріархат, єдиний, у Болгарії також один і в Росії один. То, відповідно, щоб так було і в Україні.

- То що заважає визнанню Єдиної помісної церкви в Україні, що потрібно з міжнародного боку?

- З міжнародного боку необхідно, щоб Константинопольський патріарх, який є першим серед православних патріархів і який є історично главою Церкви-матері (бо ми від Константинополя прийняли хрещення, а не від Москви), визнав Українську помісну церкву.

- А він не визнає?

- На жаль, Константинопольський Патріархат досі є нерішучим у цьому питанні. А нерішучим він є, зважаючи на те, що Москва є найбільшою православною церквою у світі. І тому має великий вплив на Константинополь і тисне на нього, залякуючи його тим, що коли Константинополь визнає УПЦ, тоді РПЦ зробить в усьому право -

слав'ї розкол і відокремити всіх своїх прихильників від спілкування з Константинопольським патріархатом і створити свою сім'ю церков. Тому Константинополь спостерігає поки що з боку, чим все закінчиться. Щойно вони побачать, що ситуація розвивається остаточно на користь УПЦ КП, вони її одразу ж визнають. Прийдуть і скажуть: "Ми ж вас завжди підтримували, вболівали". Як було і з іншими церквами в історії, які самі проголошували свою незалежність, а з часом їх визнавали. До речі, найдовше серед всіх була невизнаною Константинополем РПЦ. Майже 141 рік. З 1448 по 1589 рік. Зауважу, що для Константинополя, для того щоб вони остаточно ухвалили рішення, важливим є таке: який статус у державі має церква Московського Патріархату, як держава визнає цю Церкву – як українську, чи як російську. Бо якщо держава визнає своїм законом, що це Російська церква в Україні, то Константинополю буде легше ухвалити рішення, що вони визнають Українську церкву.

- Чи є досі священники УПЦ КП в ОРДЛО і в окупованому Криму? Чи відчують вони там тиск?

- Є і в Криму, і на Донбасі на окупованих територіях наші священники, але вони перебувають під постійним пресингом. Деяко різного плану, якщо йдеться про окупований Крим і Донбас, але і там, і там цей пресинг є. В окупованому Криму КП знаходиться в підвішеному стані, тому що ми на відміну від МП, який вже в перших рядах в червні 2014 року почав перереєструвати свої структури за російським законодавством, тим самим визнавши окупацію Криму, свої парафії за російським законодавством не реєструємо, і тому вони постійно перебувають у підвішеному стані, оскільки можуть бути ліквідовані. Багато парафій були змушені припинити свою діяльність, і в Криму з 40 парафій, які були зареєстровані на момент окупації, наразі залишились 9. На окупованих територіях Донбасудесь близько півтора десятка священників, які фактично в підпільному стані, тому що для них приналежність до КП - це додатковий фактор небезпеки, яка взагалі йде мирному населенню від терористичних організацій. Близько 20 наших священослужителів і єпископи (це нам достовірно відомо, як і щодо багатьох інших конфесій, до речі, що вважаються ворожими) внесено до списків терористичних організацій, до списків осіб, які підлягають арешту і відповідно речам, які відбуваються з тими, кого терористи захоплюють у полон.

- Чи має УПЦ КП принципову позицію щодо служіння українською мовою?

- Ми маємо принципову позицію, що богослужіння повинно звершуватися зрозумілою мовою для громади, в якій воно звершується. І ми зробили все, щоб кожна громада мала можливість богослужіння добового, тижневого і річного кола українською мовою. Для цього було перекладено близько 20 томів богослужбових книг, і ця праця продовжується, і тепер кожна громада має таку можливість. Але це не означає, що в нашій церкві заборонено богослужіння іншими мовами. У нас є громада, де звершується богослужіння і церковнослов'янською мовою повністю або частково, у нас є навіть громади (їх не багато, але вони є), де звершується богослужіння сучасною літературною російською мовою, зокрема в Херсоні є така громада. У нас є громада, де богослужіння звершується грузинською мовою, така громада є в Житомирі. У нас є громади в тій самій Російській федерації, де богослужіння звершується церковнослов'янською мовою.

- До речі, ви раніше заявляли про переслідування УПЦ КП у Росії. Яка ситуація наразі?

- Переслідування продовжується. Та парафія, яка, власне, зазнає його найбільше, знаходиться в Підмосков'ї в Новінську. Вона там під Дамокловим мечем, бо є судові рішення про знесення їхнього храму, наразі ця справа розглядається у Верховному суді Росії. Але воно не скасоване, тому в будь-який момент вони можуть отримати на руки постанову вже від Верховного суду з вимогою знести храм.

- Це тільки в Підмосков'ї така ситуація?

- Ні, у нас громад там небагато, але певні утиски відчують усі громади. Всього в Росії у нас трохи понад десятків громад. Російська влада робила і робить все можливе, щоб не допускати появи нових громад Київського Патріархату на території Російської федерації.

Спілкувалася Олена Голубева

«З життя братньої Церкви»

ПОХОВАННЯ БЛАЖЕННІШОГО ЛЮБОМИРА ГУЗАРА У КИЄВІ

Колишнього главу УГКЦ блаженнішого Любомира Гузара поховали у крипті Патріаршого собору. У понеділок, 5 червня, об 11:00 почалася церемонія поховання блаженнішого Любомира в крипті Патріаршого собору у Києві. До собору приїхали близько 600 священнослужителів з різних епархії України та з-за кордону, щоб відслужити Архиерейську Літургію та Чин погребіння. У молитві брав участь особистий посланець Святішого Отця Франціска Архиепископ Кирил Василь, секретар Конгрегації для Східних Церков. Кортєж із тілом Любомира Гузара прибув до столиці напередодні ввечері, 4 червня, після прощального ходу у Львові. 26 лютого колишньому главі Української греко-католицької церкви блаженнішому Любомиру виповнилося 84 роки. Він був єпископом Української греко-католицької церкви, кардиналом Католицької церкви; від 28 січня 2001 року — Верховним архиєпископом Львівським, від 25 серпня 2005 року до 10 лютого 2011 року — Верховним архиєпископом Києво-Галицьким — главою Української греко-католицької церкви.

Митрополит Краківський: «Блаженніший Любомир був провідником і господарем на паломницьких дорогах Івана Павла II в Україні»

Святіший Отець Іван Павло II ставився до світлої пам'яті Блаженнішого Любомира з великою любов'ю і пошаною. Про це мовиться в листі-співчутті кардинала Станіслава Дзівіша, Архиепископа-емерита, Митрополита Краківського, до Отця і Глави УГКЦ Блаженнішого Святослава з приводу відходу у вічність Блаженнішого Любомира.

любов'ю і пошаною ставився святий Іван Павло II до померлого. Він знав його старання для відбудови Католицької Церкви в Україні та у світі й старався підтримувати його зусилля. Це було водночас виявом пошани Івана Павла II до українського народу», – написав архиєрей. А виявом піклування про християнське життя в Україні, за словами автора листа, був Апостольський візит святого Івана Павла II до України. «Кардинал Гузар був провідником і господарем на паломницьких дорогах Івана Павла II в Україні. Я бачив радість в його очах, бо він був переконаний, що той візит Папи пробудить в українському народі надію на краще майбутнє», – написав у листі кардинал Станіслав Дзівіш, додавши, що й для нього кардинал Гузар був приятелем. «Тому прагну віддячити йому своєю молитвою, коли проводимо його на дорогу до вічного спочинку в Господі», – написав Архиепископ-емерит.

Департамент інформації
УГКЦ

«Ваша Церква переживає в ці дні жалобу по смерті великого сина українського народу і Церкви», – ідеться в листі. «Працюючи разом зі Святішим Отцем Іваном Павлом II, я хотів би дати свідчення, з якої

«Проповідь Патріарха Філарета»

Де і в чому шукати щастя?

**В ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа!
Дорогі браття і сестри!**

Коли до наших домівок завітає свято Нового року, у втомленому серці народжуються надії і сподівання на краще майбуття. Усі ми підсвідомо прагнемо бути щасливими. І так з року в рік. Але рік минає, і надії лишуються надіями, а декого спіткає те, чого вони й не чекали. І все-таки спрагле серце чекає від життя щастя, вірить і покладає на нього надії, особливо у дні Нового року. І тільки минулий досвід примушує нас повертатися до дійсності і запитувати себе: де ж це краще життя, і в чому полягає справжнє щастя? Де те щастя, яким мають рівно володіти всі люди, незалежно від їх соціального стану, добробуту, здоров'я та інших зовнішніх ознак буття? На це вічне питання людини відповідає блаженний Августин – отець святої Церкви IV століття. Приймаючи Таїнство Хрещення і бачачи, як гірко, зі слізьми на очах, молилася його мати за нього, він сказав: “Я знайшов справжнє щастя, – воно в Богові, Який створив мене. І тепер я молюсь: “Господи, Ти створив людину, подарував їй душу, як образ Свого Духа, дав розум, щоб пізнати Тебе, серце – щоб любити, волю – щоб виконувати Твої закони. Я бажаю пізнати Тебе; я хочу любити і виконувати Твої закони, дотримуватися Твоїх заповідей і через це досягнути щастя. Я прямую до Тебе і довіряю себе Твоєму Промислу. Увійди жумене, Господи!”

Ось якого щастя нам, православним людям, треба прагнути. Володіючи ним, ми постійно і нерозлучно будемо з Христом Спасителем. Сам Христос буде для нас миром і втіхою, радістю, багатством і славою. В труднощах Він буде наставляти і напоумляти нас; у малодушності – підбадьорювати, в недугах і хворобах – зціляти, в скорботах – утішати. Тоді Він вселиться в нашу душу і буде панувати в ній. І чи може християнин, живучи з Христом, бути нещасливим? Звичайно, ні! Що ми спостерігаємо сьогодні в нашому житті? Люди нібито повертаються обличчям до Бога, проповідають Христа, а правдивого щастя не відчують. Скільки молоді прийшло зараз до Церкви, залишивши розпусне життя, пройшовши через окультизм, східну філософію, через йогу. Ці бісівські пізнання колишні атеїсти принесли з

собою в Церкву. Незвільнившись від неправдивої духовності, вони починають винаходити на християнському ґрунті нові, до цього часу не знані вірування, де на рівних правах уживаються істина і неправда. За словами апостола Петра: “Краще було б їм не пізнати дороги правди, ніж, пізнавши її, повернутися назад” (2 Пет. 2, 21). Одним із видів богоборства в наш час є перекручення істинного християнства і заміна його неправдивим. Євангеліє Христове, яке відоме нині майже всім, часто стає об'єктом переосмислювання і перекручування. Був час, коли віруючі не мали Біблії, а священство мовчало, бо було зв'язане негласною забороною від володарів світу цього. Але і тоді не було такого безконечного викривлення духу і букви Святого Письма. Зараз, коли Біблію стало легше придбати, ніж хліб насущний, служителі сатани, присвоївши собі ім'я християн, спрямовують на людей з екранів телевізорів і на стадіонах потік лжевчень. Вони проповідують віроломство під виглядом віри, антихриста під іменем Христа. Прикриваючи брехню правдоподібністю, непрошені проповідники хитрістю намагаються викоренити з людських душ православну віру. Збуваються слова Христа Спасителя: “... Син Людський, коли прийде, чи знайде віру на землі?” (Лк. 18, 8).

Тепер відкривається багато храмів, споруджуються нові. Цьому потрібно було б радіти. Але не слід поспішати. Часто це тільки видимість, а в душах тих, хто прийняв Святе Хрещення і називає себе християнином, немає ні християнського духу, ні любові, ні Духу Божого. Вони не приходять до храмів молитися Богу і вдома не моляться. В їхніх душах панує дух віку цього. Духи-спокусники проникли і в церковне середовище. Священнослужителі, народ церковний, опускаються до такого стану, що вже не можуть називатися духовними людьми, бо з'єдналися з духом віку цього і втратили духовність. Бог не чує молитви таких священнослужителів, а диявол творить через спокушених ним свої злі діла. Якщо в перші віки християнства Бог попереджав людей, що "в останні часи відступлять деякі від віри, прислухаючись до духів-спокусників і до вчень бісівських", то в наш час люди все більше і більше відкидають добро і обирають зло, і через це стають співучасниками темної сили в боротьбі з Богом. Як жити нам на цій Землі, що збожеволіла від зла? Святитель Ігнатій каже, що ті, хто дійсно будуть служити Богу, не відкриватимуть себе людям і не будуть здійснювати серед них чудес. Вони підуть шляхом творення добрих справ, з'єднаних зі смиренням. Такі люди стануть у Царстві Небесному більшими від отців, які прославилися чудесами. Це надзвичайно важлива настанова для нас. Бережіться показної доброчесності, стережіться усього того, що позбавлено смирення і викликає марносластво! Там, де немає смирення, там не можна догодити Богу. Не слід думати, що справжнє служіння Богу вимагає великих подвигів. Часто люди, нездатні на великі подвиги, і в дрібницях життя не намагаються бути вірними заповідям Божим. Вони помилково думають, що дрібними ділами не можна догодити Богу і ввійти до Царства Небесного. А між тим саме у дрібницях життя виявляється духовність людини. Проста жертвна людська любов робить дорогоцінним усяке слово, всякий жест, усяку сльозу, всяку посмішку і всякий погляд людини. Велике благо дарував людям Бог, тому що вони можуть прищепитися до стовбура вічного древа життя через зовсім незначний паросток – добрий вчинок. До дикорослої яблуньки зовсім не треба прищеплювати цілий стовбур гарної яблуні. Для цього до-сить узяти маленький живець

і прищепити його до однієї з гілок дички. Те ж саме відбудеться і в духовному житті. Невеличка добра справа може мати величезне значення. Маленькі добрі діла більш необхідні, ніж великі. Без великого добра люди можуть жити, а без малих щоденних справ жити не можуть. Людство гине не через відсутність великого добра, а через нестачу саме малих, але багатьох добрих вчинків. Кожна людина живе за притаманними їй звичками. Звикла людина до зла – отже і вважає його своїм нормальним станом, а добро здається їй чимось неприродним і для неї непосильним. Якщо ж людина звикла до добра, то вже робить його не тому, що так треба робити, а тому, що не може не робити, як не може людина не дихати, а птах не літати.

Добра людина приносить втіху перш за все самій собі. І це зовсім не егоїзм, як дехто несправедливо твердить. Безкорисливе добро саме по собі несе ду-ховну радість тому, хто його робить. Не можна не радіти, вийшовши з по-хмурого підземелля до світла, до чистої зелені, до пахучих квітів. Радість добра, радість Царства Божого – це єдина неегоїстична радість. І в цій радості людина буде врятована від зла, буде вічно жити з Богом. Людина, яка не пізнала доброчесності, вважає її даремною, нікому не потрібною. Буває стан уявного спокою, з якого важко вийти людині. Як з утроби матері важко народитися дитині на світ, так буває важ-ко звільнитися людині від брудних почуттів і думок, спрямованих лише на досягнення егоїстичних цілей і не зв'язаних з турботою про іншу людину, від якої не очікується яка-небудь користь. Як маленьке добро приносить людині велику користь, так дрібне зло – надзвичайно шкідливе. Наприклад, потрапила порошок в наше око – око вже нічого не бачить, і другим оком у цей час боляче дивитись. Дрібне зло, що потрапило, як порошок, в душу людини, виводить її з ритму життя. Дріб'язкове діло – вийняти порошок зі свого ока або з ока ближнього, але це добро, без якого неможливо жити. Через дрібне діло, яке легко здійснюється, людина постійно зникає до доброчесності і починає служити їй від серця і щиро, і таким шляхом входить в атмосферу добра, яке пускає глибоке коріння у духов-ному житті людини.

Можете, якщо треба, гніватися у яких-небудь важливих, особливих ви-падках, але не гнівайтесь здрі-б'язкових причин “на брата свого даремно” (Мф. 5, 22). Не кажіть у повсякденному житті неправди ближньо-му своєму. Можливо, це дрібниця або щось незначне, але спробуйте так робити і ви побачите, що з цього буде велика користь. Залиште в стороні всі загальні міркування: можна чи не можна вбивати мільйони людей – жінок, дітей і старих; спробуйте проявити свою моральність у дрібницях: не вби-вай-те особистості вашого ближнього, ні словом, ні натя-ком, ні жестом. Якщо вам тяжко відвідувати богослужіння, важко молитися вранці й увечері, тоді прочитайте молитву Господню “Отче наш” і вникніть у її зміст. Зробіть це вдома ранком, а якщо не можете вдома, то хоча б, коли їдете на роботу, і думки ваші вільні від житейських турбот. І хай слова цієї корисної молитви знайдуть відгук у вашому серці. А лягаючи спати, перехрестіться і від усього серця віддайте себе в руки Небесного Отця. Це легко зробити. Люди! Оточіть себе добрими ділами, чистими почуттями, правдивими словами. Залиште велике і важке для сильних духом, і Господь, Який приймає добрі діла і цінує навіть наміри, дарує вам справжнє щастя і духовну радість у найважчих життєвих обставинах. Отож співаймо, браття і сестри, гімн повсякденним добрим ділам! Амінь!

День Святої Трійці. П'ятидесятниця

Після вознесіння Ісуса Христа настав десятий день: це був п'ятдесятний день після Воскресіння Христового. У євреїв було велике свято П'ятидесятниці в пам'ять Синайського законодавства. Всі апостоли разом з іншими учнями Христовими та іншими віруючими одностаїно перебували в одній світлиці в Єрусалимі. Була третя година дня за єврейським рахунком годин, тобто, по-нашому - дев'ята година ранку. Раптом зчинився шум з неба, ніби буря раптова зірвалася, і переповнила весь той дім, де перебували учні Христові. І з'явилися вогненні язички і спочили (зупинилися) по одному на кожному з них. Всі сповнилися Духа Святого і стали славити Бога різними мовами, яких раніше не знали. Так Дух Святий, за обітницею Спасителя, зійшов на апостолів у вигляді вогнених язичків, на знак того, що Він дав апостолам здатність і силу для проповіді Христового

вчення всім народам; зійшов же у вигляді вогню на знак того, що має силу спалювати гріхи й очищати, освячувати й зігрівати душі.

В Єрусалимі в цей час було багато євреїв, які прийшли з різних країн на свято. Апостоли вийшли до них і стали проповідувати на їх рідних мовах воскреслого Христа. Проповідь так подіяла на тих, хто слухав її, що багато хто повірив і стали питати: «Що ж нам робити?» Петро відповів їм: «Покайтеся і хрестіться в ім'я Ісуса Христа на прощення ваших гріхів, тоді і ви отримаєте дар Святого Духа» Таких, що увірували в Христа і охоче прийняли хрещення, виявилось того дня близько трьох тисяч чоловік. Таким чином, почало будуватися на землі Царство Боже, тобто Церква Христова. Православні християни в цей день прикрашають будинки і храми зеленими гілочками, квітами. Звичай цей йде ще від старозавітній Церкви, коли будинки і синагоги прикрашалися зеленню в П'ятидесятницю в пам'ять того, як при Сінайській горі все цвіло і зеленіло в день, коли Мойсей отримував скрижалі закону. Сіонська світлиця, де на апостолів зійшов Святий Дух, у той час, за загальним звичаєм, теж була прикрашена гілками дерев і квітами. А ще квітучі гілки нагадують нам про те, що під дією благодаті Божої людські

Традиції і прикмети на День Святої Трійці

П'ятидесятниця припадає завжди на неділю. А вже в понеділок, одразу після Трійці, православні віряни відзначають День Святого Духа. Як правило, Трійця відзначається три дні: неділя, понеділок та вівторок. У неділю у православних храмах виконується одна з найбільш урочистих і красивих служб в році, а після Божественної літургії, вчиняють вечірню в пам'ять про поблажливість святого духа на учнів Ісуса. Всі три святкові дні в церквах читають молебні і поминають померлих предків. Трійцю ще називають Зеленими святами, адже здавна в час, коли літо приходить на зміну весні, підлогу посипають травою й зіллям – вшановують невмирущість життя і невичерпність його джерела. Зеленими гілками та квітами на Трійцю прикрашають храми й церковні подвір'я, а священники освячують оберемки зелені, які люди приносять до церкви. Зелень символізує у народній традиції на Трійцю життя, а після засохлі гілки прийнято спалювати. Колись у цей день молодь влаштовувала масові гуляння на природі – співали пісні, палили багаття і навіть гадали. Незаміжні дівчата плели вінки і клали їх на голови тим юнакам, хто був їм до вподоби – це вважалося

душі розцвітають плодами чеснот. В 2017 році День Святої Трійці. П'ятидесятниця припадає на 4 червня.

Соціологи: українці найбільше шанують православні свята.

Найпопулярнішими святами в Україні є Пасха Христова та Різдво – їх відзначають 80% населення держави. Такий результат виявило опитування Київського міжнародного інституту соціології, повідомляє Інформаційно-просвітницький відділ УПЦ. Соціологи цікавилися думкою пересічних українців щодо того, які свята вони найбільше люблять та шанують. Як показало опитування, найулюбленішими є православні свята. За даними статистики, їх більше шанує жіноча половина населення. Так, Різдво Христове люблять і поважають 82% жінок і 77% чоловіків, Пасху – 82% жінок і 77% чоловіків, День Святої Трійці – 33% жінок і 23% чоловіків. У той же час, прихильність респондентів до офіційних державних свят є значно нижчою і сягає від 5 до 17%. Опитування проводилося 10-19 лютого серед повнолітніх жителів 110 населених пунктів України. Всього було опитано 2040 респондентів.

своєрідним вінчанням.

У цей день домівки прикрашають зеленню, а дівчата плетуть вінки. Цікаво, що на Трійцю за погодою можна зробити прогноз наперед. Якщо в цей день іде дощ, літо буде врожайним, грибним і теплим. Поганою прикметою на П'ятидесятницю вважають спекотну погоду, літо обіцяє бути посушливим.

«За православним календарем»

Петрів піст 2017: дата початку та історія. Що і коли можна їсти?

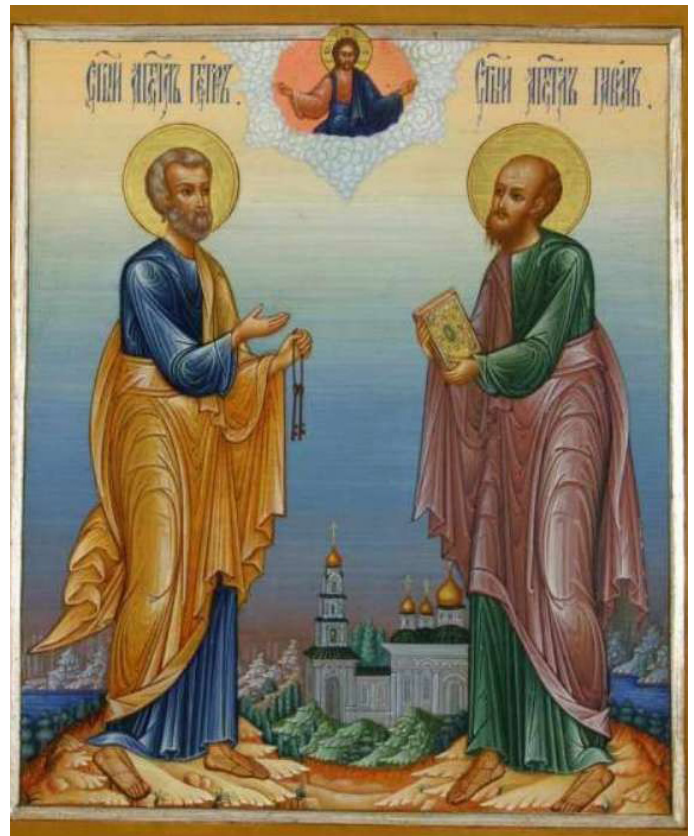
Петрів піст встановлений на честь святих апостолів Петра і Павла. Петровський або Петрів піст має й другу назву - Апостольський.

Дата початку Петрівського посту безпосередньо залежить від Пасхи. Петрів піст в 2017 році, як і в інші роки, настає одразу після Трійці, у Духів понеділок. Зате закінчення Петрового посту завжди в один день – 11 липня, перед днем апостолів Петра і Павла. Так як Пасха у 2017 році 16 квітня, то Петрів піст почнеться через 51 день після свята святого, тобто 12 червня. У 2017 році Петрівський піст триватиме рівно місяць. Петрів піст в 2017 році буде тривати рівно 30 днів – з 12 червня по 11 липня включно.

Історія

Перші згадки про Петровський піст відносяться до III століття. Однак у часи перших християн цей піст носив не регулярний, а швидше варіативний характер. Справа в тому, що протягом декількох сторіч – приблизно з II-III до IV-V століть Петрівський піст заступав Великий, тобто виконувався тими, хто з якихось причин не міг постити напередодні Великодня. Тривалість дати початку і закінчення посту були трохи іншими, а свій остаточний вигляд для православних християн він отримав вже в IX-XI століттях. Роль Первоапостолов Петра і Павла в православ'ї дуже важлива, а тому і Петрів піст вважається одним з обов'язкових до виконання для істинно віруючого. Православні християни починають готуватися до посту з молитви і читання діянь святих. Основна схема прийому їжі в Петрівський піст досить проста. В понеділок (а піст починається з Духова понеділка) дозволено вживати гарячу їжу без олії – пісні каші (гречану, рисову, перлову, ячну, вівсяну), зварені на воді навіть без краплі рослинної (соняшникової, оливкової) олії. Спробуйте посилити смак звичної каші, додавши в неї сухофрукти – родзинки, курага або горіхи будуть відмінно поєднуватися з вівсянкою, а деяким сподобається любителям і ячна каша з фруктами. Можна змішати кашу з грибами, попередньо відвареними і порізаними на дрібні шматочки. Ще один варіант добавок в каші – запечені або обсмажені на грилі овочі. Тут особливо вдалим варіантами виявляться м'ясисті болгарські перці (тільки зніміть з них шкірку попередньо), товстостінні помідори і кабачки. Вівторок, четвер і субота – основні дні посту. В

цей час дозволена будь-яка пісна їжа плюс риба. Нестрогий піст, бо дозволяється вживання в їжу рослинного масла. Такий широкий вибір дозволених продуктів відкриває воістину безмежні можливості для меню! Перелік страв просто величезний – від банальної смаженої риби до тарталеток з рибним або овочевим паштетом. Під забороною лише продукти тваринного походження – м'ясо, молоко і молочні продукти, яйця і всі страви з них. Середа і п'ятниця – скоромні дні. У ці дні необхідно дотримуватися строгий піст – сухоїдіння. Заборонена не тільки їжа тваринного походження, але і риба, і навіть олія. Особливо ревні християни сприймають ці дні посту як час харчуватися лише водою та хлібом. Неділя – найбільш милостивий день посту. До дозволеного меню вівторка, четверга і суботи додається ще один продукт – вино. Правда, пити його можна лише в невеликих кількостях, не зловживаючи і не допускаючи сп'яніння. Крім того, дозвіл вживати вино не означає автоматичний допуск всіх алкогольних напоїв, в першу чергу міцних напоїв – горілки, віскі, коньяку і т.д. Червоне вино, особливо кагор, має особливе значення для віруючих, а тому і дозвіл на його помірно вживання виглядає цілком доречно.

Традиції та звичаї

За церковними канонами, таїнство шлюбу — вінчання не здійснюється в період церковних свят, постів та індивідуальних храмових святкових днів. Відповідно, весілля під час Петрівського посту і в Петрів день не дозволено. Щоб прожити довге і щасливе сімейне життя, рекомендується перечекаати Петрів піст. Також потрібно відкласти зачаття дітей до закінчення посту. Згідно з народним звичаєм, весілля в Петрів піст не проводилась і з інших причин. Петров пост проводиться влітку, в сезон розпау польових робіт, тому склалася багатотисячова традиція не проводити весілля в цей час. Цієї традиції дотримується і сучасна сільська молодь. Ще більш давня традиція стверджує, що душі померлих в цей час відвідують Землю, і веселі святкування є неповагою до їх пам'яті.

Прикмети на Петрів піст

У піст не шують і не займаються рукоділлям — руки будуть слабкі.

Хто в Петрів піст гроші дасть в борг, той сам три роки з боргів не вилізе.

Шлюб, укладений в пост, — недовгий, в сім'ї не буде згоди, і вона незабаром розпадеться.

Якщо у Петрів піст, на кінець місяця, доторкнутися бородавкою до сухої гілки, сказавши при цьому: як в пост на блюди м'ясо порожньо, так щоб і бородавки було негусто, — то бородавка засохне і відпаде.

Якщо поминки збіглися з постом, то за правилами і помини повинні бути пісними. Але немає нічого страшного в тому, що на столі в такий день стояла скоромна їжа.

Якщо під час посту, під час застілля, хто-небудь буде вмовляти постити людини поїсти м'яса, висміюючи його, то він буде важко і довго вмирати.

Петров пост — не час для ворожіння, обрядів, виконання магичних ритуалів. Так ви можете накликати біду на себе і своїх

близьких, залишившись без підтримки вищих сил. Краще присвятити час молитвам і щиро попросити бажаного у Неба.

Якщо в перший день посту йде дощ, то врожай буде відмінним.

Три дощу за один день - рік обіцяє бути багатим на радісні події.

Якщо зозуля переставала подавати голос за тиждень до посту, це обіцяє пізню теплу зиму.

Що не можна робити в Петрів піст?

Під час посту не можна вінчати молодят, а також хрестити дітей.

В цей час не можна займатися рукоділлям, оскільки вважається, що таким чином можна зашити своє щастя і благополуччя.

Не можна давати гроші в борг, а також стригтися — волосся будуть рідкими.

За прикметою, якщо в цей час проводити обряди, змови і ворожіння, то вони можуть обернутися проти гадаючого.

ТИША ПЕРЕД БУРЕЮ

Низько пливучі грізно-чорні хмари, вказують на неминучу бурійну грозу. Таке алегоричне порівняння, дуже схоже у сучасній світовій політиці. Всі великодержавні гравці говорять про мир, а потихенько готуються до Третньої світової війни. Мимоволі насувається питання а, що думають українські політики, яка прогноза долі нашого народу та його незалежності? Зараз, навіть мудрий Соломон не мавби відповіді.

Не тільки сама зміна великодержавних гравців а ще більше не стабільне і не відоме їхнє ставлення до сучасних українських проблем - віщує грозу. Європейське ставлення до українських проблем охолоджується, все частіше чуються глоси, ніхто не збирається умерити у війні за Україну! Вся опора лежала в Америці, яку дуже скоро може змінити сучасний президент, з не відомих причин, у користь Путіна. Без Американських запевнених гаранцій Україні, можна сподіватись, що решта нестабільних гравців, за продовження європейського миру, можуть здати Україну на потіху Путіна, що було б катастрофальною поразкою нашого народу

на довгі роки а то і на віки. На превеликій жаль, напів чужа сучасна влада в Україні, не думає про долю нашого народу а більше про своє збагачення.

Тому Україні час зрозуміти своє невідрадне становище. Негайно, змобілізувати всі фінансові і людські ресурси в розбудові оборонної сили, яку зараз, тільки респекує світ. Купувати летальну зброю там, хто готовий продати. Новими високарними законами, зупинити корупцію, хабарництво та продажність і жорстко карати п'яту колону та своїх зрадників. Коли ворг пізнає нашу силу, то він не наважиться ступити на поріг нашого дому..

**Колонка Івана
Буртика
Нью-Джерзі, США**

РЕКЛАМА

ШВИДКО
ЗРУЧНО
ПРЯМО В РУКИ

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію MICT з другими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

<ul style="list-style-type: none"> ○ ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ В Україну: 30-40 днів В Москву: 30-40 днів В Ст. Петербург: 35-45 днів Решта регіонів на www.meest.us 	<p>ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:</p> <p>В Україну: 3-5 робочих днів В Москву: 5-7 робочих днів</p>
---	---

- ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ
- ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ
- УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ
- ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ

1-800-288-9949 www.meest.us

Marketing and design by imaginstudio.com

Редагує колегія. Адрес редакції: Релігійний бюлетень журналу «Бористен»
«Наша Церква - Київський Патріархат», вул. Телевізійна, 3,
49010, м. Дніпропетровськ, Україна. Тел. 050-340-28-27.
E-mail: fidelsukhonis@gmail.com

Представництво редакції:

У США
Mr. V. Babanskyj, 74,
Oakridge Lane
Watchung, N.J.
07069, USA.

В Україні:
Володимир Барна
вул. Банкова, 2
01024, м. Київ
тел. 066-62432-31

borysten.com.ua - архів бюлетнів
CatArt Верстка та дизайн

Підписано до друку 17.02.2016
Папір офсетний. Друк цифровий
Видавець ФОП Озеров Г.В.
м. Харків, вул. Університетська, 3, кв. 9
Свідоцтво про державну реєстрацію
№ 818604 від 02.03.2000